

De Uitstraling

Baarschot • Bliest-Houtakker • Diessen • Esbeek • Haghorst • Hilvarenbeek

Column

Het nieuwe gevaar

Megafeest

Om nooit te vergeten!

Schoonheid

Huidverbetering

Piet van Leeuwen

Wielrennen van vader op zoon

Apotheek

Wordt u klant van de thuisapotheek, of toch niet?

Coverfoto:
Fred van Laarhoven Fotografie
www.fredvanlaarhoven.nl

Jaargang 10 week 36 2011

Gertrud Jetten

Weerspiegeling van de werkelijkheid

Weerspiegeling van de werkelijkheid

Gertrud Jetten - geboren in het Limburgse Reuver, maar inmiddels in Hilvarenbeek wonend - heeft, zolang ze zich kan herinneren, een voorliefde gehad voor paarden. Aanvankelijk was paardentrainer dan ook haar droomberoep, en ze was niets liever dan met viervoeters in de weer. Na vroeger bij haar thuis een paard gehad te hebben, spaarde ze vanaf haar elfde om er later van haar eigen geld één aan te kunnen schaffen. Toen zij begin twintig was, is Gertrud tevens over deze dieren en hieraan gerelateerde onderwerpen gaan schrijven.

Tot haar verdriet moest Gertrud als klein meisje al afscheid nemen van werkpaard Max, dat haar vader meehielp in zijn rozenkekerij. "Van mijn derde tot mijn vijfde reed ik regelmatig rondjes op zijn rug, maar daarna ging hij weg en er kwam een trekker voor in de plaats, wat ik natuurlijk niet leuk vond", weet ze zich nog te herinneren. Aangezien smeken en zeuren niet hielp, was ze nogal eens bij de burens te vinden om hún paarden te verzorgen. En om verder toch aan haar hobby gehoor te kunnen geven, bezocht zij de manege voor landelijke ruiters in haar geboortedorp. "Ik had hier geen eigen paard, maar mocht er af en toe wél op één rijden. Daarnaast las en fantaseerde ik vaak over deze dieren", vertelt Gertrud, die zich tijdens haar jeugd vijftien jaar lang tevens bezighield met het bespelen van blokfluit en altviool. "Ik ben toentertijd gestopt, want ik kreeg het te druk met mijn studie. Af en toe twijfel ik of ik de draad niet opnieuw op zal pakken, maar uiteindelijk ben ik toch het liefste met paarden bezig. Mijn man en dochter zijn echter wél actief binnen de muziekwereld. Rosa speelt contrabas en omdat het een onhandig instrument is, help ik haar bij concerten en repetities met het vervoer. Maar zij heeft weer niets met paarden."

Curriculum vitae

Op haar 18e dook Gertrud in de boeken en begon haar opleiding Nederlands in Nijmegen, met in haar achterhoofd als reden schrijfster te worden, iets wat ze van kleins af aan al wilde. "Toch had ik het hier na één

jaar al gezien; je moest veel over andere auteurs lezen, terwijl ik liever zélf aan de slag ging en met vakken als taalopbouw, was de studie te technisch voor mij", stelt ze, wat haar deed besluiten om naar de kunstacademie in Tilburg te gaan met als bijvak fotografie, zodat ze uiteindelijk voor de klas zou kunnen staan. Hoewel de opleiding haar goed af ging, moest Gertrud deze voortijdig beëindigen wegens een hooftstofallergie. Uiteindelijk koos ze ervoor haar hobby's uit haar jeugd te combineren en te gaan schrijven over paarden. "Ik heb nog altijd profijt van wat ik op de kunstacademie heb geleerd bij het uitwerken van ideeën. Toen deed ik dit met klei en tekeningen, en nu met woorden", legt ze uit en op haar cv kan ze er een dosis werkervaring bij zetten. "In paardenblad de Hoefslag stond ik met een feuilleton dat later in boekvorm is uitgegeven. Nadien ben ik meer voor deze uitgeverij gaan werken. Eerst schreef ik - tevens voor andere paardentijdschriften - als freelancer artikelen, waarbij ook het maken van foto's tot mijn takenpakket behoorde. Vervolgens vertaalde ik boeken, hielp ik anderen met het schrijven van non-fictie boeken, redigeerde

Ik heb nog altijd profijt van
wat ik op de kunstacademie
heb geleerd
bij het uitwerken van ideeën

Foto: Fred van Laarhoven Fotografie
www.fredvanlaarhoven.nl

ik teksten en hield ik als redacteur/uitgever de trends op paardengebied in de gaten." De Beekse was voornamelijk vanuit huis werkzaam, waarbij zij onder meer wekelijks een pakket buitenlandstalige boeken kreeg afgeleverd om deze door te spitten. In 2000 richtte ze samen met enkele anderen een uitgeverij voor onder meer paardenboeken op, waarbij haar baan inhoudelijk niet veranderde, maar wél haar verantwoordelijkheid toenam.

Monopolie

Aan iets waarmee Gertrud al op jonge leeftijd routine heeft opgebouwd, kwam echter drie jaar geleden een einde. "Ondanks dat wij in Nederland de enigen waren die dergelijke literatuur uitbrachten, was er op een gegeven ogenblik geen vraag meer naar onze boeken. Dankzij internet kunnen mensen tegenwoordig immers makkelijker en goedkoper aan informatie komen", beseft ze. "Met mijn achtergrond zou ik wel bij een andere uitgeverij kunnen gaan solliciteren, maar de meeste bevinden zich in de Randstad en ik zie het niet zitten om daar iedere dag naartoe te reizen." Sindsdien schrijft ze kinderboeken waarin zij haar eigen ervaringen, in een ander jasje gestoken, tot leven laat komen. Als voorbeeld noemt ze een meisje dat in één van haar avonturenreeksen de hoofdrol speelt en net zo gek is op pony's als toen zij zo oud was. De paarden zijn dan de bijfiguren. "Ook schrijf ik soms vanuit het perspectief van een paard en haal mijn inspiratie hiervoor uit karakters van paarden die ik eerder heb gehad. Na mijn eerste eigen paard Digur, een IJslander, zijn dat er wel een stuk of acht. Genoeg om uit te kiezen dus", zegt Gertrud. Dat haar viervoeters allemaal verschillend waren, blijkt uit het feit dat de ene haar beter lag dan de andere. Eén van haar favorieten is de goudkleurige IJslander Gydja, die zij in haar verhaal terug laat komen als een pony van dezelfde kleur. "Eveneens qua persoonlijkheid lijken ze op elkaar. Net als Gydja geniet tevens dit paardje van aandacht en publiek. Ook al hebben mijn personages nogal eens wat trekjes van pony's die ik in het echt heb meegemaakt, helemaal hetzelfde zijn ze nooit", verduidelijkt ze. Gertrud houdt van snelle paarden met een open karakter. Toch voldeden ze niet allemaal aan deze eis. "Mijn vorige paard was heel slim, maar hield er niet van om zich in te spannen. Ze zag het nut niet in van bewegen en als ik even niet oplette, ging ze langzamer lopen of stond ze stil. Ik werd er gek van, zo rustig als ze was."

Evenbeeld

Omdat in het bijzonder Gydja goed bij Gertrud paste, was het een klap in haar gezicht toen ze vier jaar geleden overleed. Ze had haar al tien jaar - voordat ze in 1998 in Hilvarenbeek kwam wonen - en toen al graasde Gydja in de wei van familie Van de Broek aan de Veldhoven. Haar huidige Dartmoor pony, Mister Darcy, heeft heel wat gemeen met haar voormalige paard. "Net als Gydja is hij wat schrikachtig en bang, maar ook pittig en gezellig en ze hebben hetzelfde weiland als thuishonk. De pony

Schrijven is
vooral heel leuk!

gebruik ik alleen niet om op te rijden. In plaats daarvan ga ik met hem wandelen en leer hem kunstjes aan", aldus Gertrud. Door even een bezoekje aan hem brengen, krijgt ze overigens nieuwe ideeën als ze is vastgelopen met haar vertellingen en ze niet meer weet hoe ze verder moet gaan. Meestal heeft ze aan verhaallijnen echter geen gebrek, wat daarentegen niet altijd even makkelijk is: het kan zomaar gebeuren dat ze een inval krijgt als ze door de winkel loopt. "Ik moet deze ingeving dan opschrijven en mocht ik op dat moment geen pen en papier bij me hebben, dan vraag ik dit aan iemand. Indien ik dat niet doe, vergeet ik wat ik in mijn hoofd heb en dat zou zonde zijn", vindt ze. "Bij verhalen die nog niet af zijn, kan ik deze gedachten bijna niet van me afzetten, want daarvoor ben ik er op dat moment teveel mee bezig. Soms is dat wel eens lastig, maar schrijven is vooral heel leuk!"